

- Δεύτερον, δεν αρκεί, κατά την άποψη του, προς αιτιολόγηση της κρίσης ότι το σήμα δεν έχει χρησιμοποιηθεί σε σχέση με συμπληρώματα διατροφής για μη ιατρική χρήση, η διαπίστωση ότι ορισμένες ενδείξεις δεν συνηγορούσαν υπέρ αυτού του χαρακτηρισμού χωρίς να αποσαφηνιστεί σε σχέση με ποια ακριβώς προϊόντα το σήμα χρησιμοποιήθηκε με άλλον τρόπο.
- Τρίτον, δεν ελέγχθηκε χωριστά το ζήτημα κατά πόσον οι «παστίλιες» οι οποίες κυκλοφορούσαν στο εμπόριο υπό το σήμα αποτελούν συμπληρώματα διατροφής (για μη ιατρική χρήση), ούτε αιτιολογήθηκε η απουσία τέτοιου ελέγχου.

Επίσης, ο αναιρεσειών προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε στα εξής νομικά σφάλματα κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή του άρθρου 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', και παράγραφος 2, του ΚΣΕΕ:

- Πρώτον, ότι δεν ερμήνευσε ορθώς το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', και παράγραφος 2, του ΚΣΕΕ, αφού δεν ήλεγξε αν το σήμα, είτε υπό τη μορφή που είχε καταχωριστεί είτε υπό άλλη μορφή χωρίς όμως αποφασιστική επιρροή επί του διακριτικού χαρακτήρα [άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο α', του ΚΣΕΕ], είχε χρησιμοποιηθεί σε σχέση με συμπληρώματα διατροφής για μη ιατρική χρήση.
- Δεύτερον, ότι κακώς χαρακτήρισε το σήμα ως περιγραφική ένδειξη υπό την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του ΚΣΕΕ, με το σκεπτικό ότι ο αναιρεσειών στερείται *de facto* κάθε δυνατότητας να χρησιμοποιήσει το σημείο με μη περιγραφικό τρόπο ως σήμα για τα προϊόντα του «Cystus», τα οποία έχουν ως βάση το φυτό *Cistus Incanus*, μολονότι στο πλαίσιο της εξέτασης δυνάμει του άρθρου 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', και παράγραφος 2, του ΚΣΕΕ, το ίδιο το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να έχει λάβει κατ' ανάγκην ως δεδομένο ότι το σήμα είχε τουλάχιστον μετρίου βαθμού διακριτικό χαρακτήρα.

Επιπλέον, ο αναιρεσειών υποστηρίζει ότι είναι αντιφατική και ανεπαρκής η αιτιολογία της διαπίστωσης ότι δεν έχει γίνει ουσιαστική χρήση του υπ' αριθ. 001273119 σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης «Cystus» σε σχέση με συμπληρώματα διατροφής για μη ιατρική χρήση, όπως απαιτεί το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', και παράγραφος 2, του ΚΣΕΕ:

- Πρώτον, υπάρχει αντίφαση στον βαθμό που, αφενός, διαπιστώθηκε ότι η χρήση του γράμματος «y» αντί για το γράμμα «i» δεν αρκεί για να αποδειχθεί ότι έγινε ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, αφετέρου, κρίθηκε ότι, εξ αυτού του λόγου, δεν συνέτρεχε απόλυτος λόγος απαραδέκτου κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του ΚΣΕΕ.
- Δεύτερον, η αιτιολογία είναι ανεπαρκής, στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο δεν εξηγεί για ποιον λόγο η συγκεκριμένη μορφή υπό την οποία χρησιμοποιήθηκε το σήμα δεν πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', και παράγραφος 2, του ΚΣΕΕ.

Τέλος, ο αναιρεσειών διατείνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή του άρθρου 75, δεύτερη περίοδος, του ΚΣΕΕ: ειδικότερα, προσάπτεται στο Γενικό Δικαστήριο πλάνη περί το δίκαιο διότι κακώς έγινε δεκτό ότι το τμήμα προσφυγών δεν εξέτασε καθόλου το ζήτημα της ενδεχόμενης υπάρξεως απόλυτου λόγου απαραδέκτου κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του ΚΣΕΕ.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1).

Αναίρεση που άσκησε στις 25 Απριλίου 2017 η Mast-Jägermeister SE κατά της απόφασης που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) στις 9 Φεβρουαρίου 2017 στην υπόθεση T-16/16, Mast-Jägermeister SE κατά Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης

(Υπόθεση C-217/17 P)

(2017/C 300/15)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Mast-Jägermeister SE (εκπρόσωπος: C. Drzymalla, Rechtsanwalt)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναρέσει στο σύνολό της την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 9ης Φεβρουαρίου 2017 στην υπόθεση T-16/16, με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή και η ίδια καταδικάστηκε στα δικαστικά έξοδα·
- εφόσον κρίνει βάσιμη την αίτηση αναρέσεως, να αποφανθεί επί του πρώτου και του τρίτου λόγου ακυρώσεως που προβλήθηκαν πρωτοδίκως.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αναιρεσείουσα βάλλει με την αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της 9ης Φεβρουαρίου 2017 στην υπόθεση T-16/16, η οποία αφορά τις προϋποθέσεις σχετικά με την αναπαράσταση σχεδίου ή υποδείγματος προκειμένου να χορηγηθεί ημερομηνία καταθέσεως, σε σχέση, ειδικότερα, με την αίτηση καταχωρίσεως σχεδίων ή υποδειγμάτων υπ' αριθ. 002683615-0001 και 002683615-002 (κύπελλα).

Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το άρθρο 46, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002, σε συνδυασμό με τα άρθρα 36 και 38 του ίδιου κανονισμού, καθόσον έκρινε ότι από την οικονομία και τον σκοπό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι δεν εξετάζονται ως αιτήσεις για την καταχώριση κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος οι αιτήσεις για τις οποίες κατά την άποψη του EUIPO υφίσταται έλλειψη βεβαιότητας ή σαφήνειας όσον αφορά το αντικείμενο της προστασίας του σχεδίου ή του υποδείγματος του οποίου ζητείται η καταχώριση. Κατά την άποψή της, από τη σημασία της ημερομηνίας καταθέσεως για τον αιτούντα την καταχώριση σχεδίου ή υποδείγματος θα πρέπει αντιθέτως να συναχθεί ότι δεν πρέπει να τίθενται αυστηρές προϋποθέσεις όσον αφορά την αναπαράσταση του σχεδίου ή υποδείγματος και ότι το άρθρο 36, παράγραφος 1, στοιχείο γ', επιβάλλει μόνο την υλική καταλληλότητα της αναπαραστάσεως για αναπαραγωγή, προκειμένου να χορηγηθεί ημερομηνία καταθέσεως σύμφωνα με το άρθρο 38 του κανονισμού 6/2002.

Κατά την αναιρεσείουσα, δεν συνάγεται διαφορετικό συμπέρασμα –αντιθέτως προς όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο– από το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο ε', του κανονισμού 2245/2002 σε συνδυασμό με το άρθρο 10, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και παράγραφος 2, του κανονισμού 2245/2002. Οι διατάξεις αυτές, ορίζοντας ότι η ποιότητα του σχεδίου ή υποδείγματος πρέπει να καθιστά εφικτή την ευκρινή παρουσίαση όλων των λεπτομερειών του αντικειμένου για το οποίο ζητείται προστασία, επιβάλλουν μόνο την υλική καταλληλότητα του σχεδίου ή υποδείγματος για αναπαραγωγή. Αυτό ισχύει ιδίως επειδή ο αιτών καθορίζει ο ίδιος το αντικείμενο της αιτήσεως καταχωρίσεως, ήτοι το αντικείμενο της ζητούμενης προστασίας. Τέλος, το ακριβές περιεχόμενο της προστασίας ορισμένου σχεδίου ή υποδείγματος καθορίζεται αποκλειστικά και μόνο από το δικαστήριο που επιλαμβάνεται αγωγής λόγω παραποίησης/απομίμησης.

Περαιτέρω, εάν η κατάθεση του σχεδίου ή υποδείγματος μπορεί να οδηγήσει σε νομική ανασφάλεια όσον αφορά την αναπαράστασή του, είναι δυνατή η απόρριψη της αιτήσεως, αλλά όχι η μη χορήγηση ημερομηνίας καταθέσεως η οποία έχει μεγάλη σημασία για τον αιτούντα την καταχώριση λαμβανομένων υπόψη των κανόνων του άρθρου 4Α της Συμβάσεως των Παρισίων για τη χρονική προτεραιότητα.

Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη του το σαφές γράμμα των διαφορετικών μεταξύ τους διατάξεων του άρθρου 46, παράγραφος 2, και του άρθρου 46, παράγραφος 3. Μία αίτηση δεν θεωρείται αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος κατά το άρθρο 46, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 μόνο στην περίπτωση που η έλλειψη αφορά τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 36, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού. Το άρθρο 36, παράγραφος 1, επιβάλλει όμως μόνο να είναι η αναπαράσταση του σχεδίου ή υποδείγματος κατάλληλη για αναπαραγωγή. Όλες οι λοιπές ελλείψεις, ιδίως εκείνες οι οποίες προκύπτουν από την εφαρμογή του κανονισμού 2245/2002, μπορούν να οδηγήσουν σε απόρριψη της αιτήσεως κατά το άρθρο 46, παράγραφος 3, του κανονισμού 6/2002 –μετά όμως από τη χορήγηση ημερομηνίας καταθέσεως. Αυτό προκύπτει από την παραπομπή του άρθρου 46, παράγραφος 3, στο άρθρο 45, παράγραφος 2, στοιχείο α', σε συνδυασμό με το άρθρο 36, παράγραφος 5, του κανονισμού 6/2002.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Amtsgericht Hamburg (Γερμανία) στις 15 Μαΐου 2017 — Ramazan Dündar κ.λπ. κατά Air Berlin plc & Co. Luftverkehrs KG

(Υπόθεση C-253/17)

(2017/C 300/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Amtsgericht Hamburg

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγοντες: Ramazan Dündar, Carolin Wenzel, Antonia Genovese, Jan-Maximilian Mügge

Εναγόμενη: Air Berlin plc & Co. Luftverkehrs KG

Με διάταξη της 20ής Ιουνίου 2017 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως από το πρωτόκολλο του Δικαστηρίου.